

לילה ארוך

לילה ארוך
תפילה צמומה
לא לא הדר
דברים משנים
אלה מול אלה פנים אל פנים
כמו כפאם
איזה שד
מי שם יורד
לתינו
בחדרי חדרינו אנו חשים
כי בולשים אחרינו
בולשים
בולשים

ואפילו
מבעד לפתלים
מיני צללים שולחים בנו
עינים רעות
מבעד לפתלים

היה היה

היה היה מלך
שלא היתה לו מלכות
אך מה אכפת ללמי
אם היה ואם לא
איזשהו מלך שלא היתה לו מלכות

אכל הוא היה
באמת ובתמים
ולא ידע שהוא מלך תמים

היה גם היה
ראלי גם לא
אך למי זה אכפת

ובכן, ילדים, פעם אתם
היה איש אהד
והוא היה מלך אהד

אז מה

עינים, עינים, כמה עוד ירסע
עוד
מן השיר האחד המבקש תינתן
בבקש בו נפשו שירתה?

היכלו ימיו בלם
בנקיפת מיתרים מדוטה?
שירים שירים וקולם -
קריעת אצבעות צרודה

תועה נכאים באיש סוכב
הולך סוכב על עמדו תמיד.
בהמלטו על תניו שקעה
נפשו חיים בתשכה ימית

אכל מנוחה - לא מצאה.

בעצימת עינים היא, על כרחיה
ובלי תביט רואה
אותך עינים - לקנה מגביהה
ווריתה על המים, כאן

כאשר קראה אליך נפש עוד
בשכר תיה שאינם
עדין, בגאות בה ימה
אליך נשאה שבועתו
אשר בשמך, עינים, נשבעה

ועדין עדין לא קימה.

גברה עלי, מתחה
זיה מיתרים מיתרים
צל גו ים חשכה

לשירה, שיר עינים, במליו - מתכה.

דיאלוג

כל מה שאמרתי אינו נכון עליך למצא
את הכוון. הדר התפור מסתת למנהרה
באירי תבנה התחלף האור. כל מה שאמרתי
לא קרה, הנגור שלך הוא
יפי מרקס

אני שומע אותך ממרחק ויש לי אליך יראת-כבוד
עכשו צבד על הפאב שלך בעינים
עוצרי קטר

כל מה שזכרתי לא נשמר העץ נשרף היד
נשרה מתוך ידי אני הולך כהגשמת יאוש
לכן שבו בתוך לבן אפר
בצבע גן הרפי. כל מה ששכחתי
אינו גופי

היית עיר סופית עכשו נמל ואניה
עבד על הצפירה שלך העשנה, האפק קר
ומלטש. מה שנשטש אינו חוזר, אתה צריך
להרדם ביער-מים. אני שומע ממרחק עצבנותך
את הפרוס האחרון, עבד על הגוון
המר אינו תמות

כל מה שאמרתי אינו נכון עליך למצוא
את הכוון. חשוף זורם היס בתוך נהר

החשף לא תשוף אני נוגע בלבך כהר נושם
ישעת עכשו היא ארך התקנה, שמעתי משהו
נתק מתוך עצמי

כל מה שאמרתי אינו מדויק

אתה חושב על אירון בתהום הזאת בינינו
פתאם זמנם ושוב אינו כאן הוא נוסק

כמו פגור, אני חושב, או קלי
יפה שהתרסק

לספר סיפור

יצחק אורפז

ה שעושה את הדבר בלתי אפשרי. אתה חושב
על משהו וזה חומק לך. הנה צלצול הטלפון בין
הגילוח והקפה. סוף סוף, אתה אומר לעצמך.
סוף סוף. אבל אתה לא רץ, אתה ניגש, קצף
הגילוח על חצי פניך. בולע רוק כדי להציל את קולך,
והנה - נקישה על ריק. השפופרת צונחת, היד נהיית
כבדה. ואתה מסתכל על הקנה הקצר השחור הזה שבידך
הקרוע, עט, ואינך מבין.

"אני יגמורתיך ת'חשבון!" - איזה איום מפואר.
מישהו מכיר את מישהו שגמר את החשבון עם מישהו? -
סוף סוף ניתן היה לעמד מול הניר הלבן המסנוור הזה,
ולספר לו סיפור עם סוף.

השכנה שלו תיכנס תבקש גפרורים, נשארה בלי, היא
מעשנת המון. אתמול ביקשה סוכר, נשארה בלי, היא אה-
בת המון. העקבים גבוהים ומנקשים, החלוק דק ושקוף
וקשור על לולאה אחת, רפויה. משיכה בלולאה.

ואחר כך חליפת צלילה, שנורקל, מוות.
היא לא מבינה. לא לזה התכוונה. תיכף תלך. אולי אפשר
בלי. מחר תבקש כדור נגד כאב ראש.

יש אנשים המקצרים את המרחקים ע"י ראשי תיבות. בכלים
קת"ס שד"ר חרל"פ זצ"ל, אפילו רבש"ע. עולם של אותות.
פתאום זה עומד כנגדו, ודאות מפחידה שלעולם לא יגיע.
השכנה הקטנה, הדרנית הקטנה המדדה, שמה צלילה ויש

לה עיניים המתמלאות המייה כשהיא אומרת "אוהבת
המון". גם היא לא מבינה למה באה, יצאה, נכנסה כל יום
לבדוק, מה.

אנושקה היתה ילדה ציפור, תמיד היה לה מה לומר בקול
צפצפני. וכשלא היה לה היתה עוצרת אנשים עוברים
ושואלת "מה השעה" וצוחקת את צחוקה המתוק. הכל
הבטיחו לה עתיד מתוק, לפחות מלוכה. הוא הבטיח לו
אותה לעצמו ולא את משך בסרט הכחול שלשערה. אנושקה
השאירה את הסרט בידו, והוא קשר בו את שתי ידיו זו אל
זו בשיניו, ונשבע. עד היום הזה הוא מתרגש למראה בונה
בונייה קשורה בסרט כחול. הוא ביקש מהשכנה שתקשור
סרט כחול לשערה כדי שיהיו לה סיכויים טובים יותר
כשתבוא לבקש גפרור או סוכר או כדור נגד כאב ראש.

"נכון שאתה ככה. שאתה לא יודע מה שאתה רוצה".
"ואת?"

"אני לא יודעת. לא איכפת לי. אני לא חושבת".
אם היא לא חושבת, מה היא עושה שם לבדה בחדר שלה
כל הימים? והלילות? פעם התפלאה שאין לו גאון. למות
מגאון זה דבר טפשי, אמרה. זה אפילו לא סוף, כי מה נגמר
כאן?

עם אנושקה זה ודאי אחרת. מה קרה לאנושקה? אילו רץ
אל הטלפון ולא הלך, שלא ייראה בעיני עצמו להוט מדי,
אותו רגש ישן של נקמנות בו כבל את ידיו בסרט הכחול
ולא אכל ולא ישב ולא התגרד שבע שעות ויותר מאמין
שלהתייסר זה לבלום ולבלום זה לצמח. - הנה יתפוצץ
הקול. הטלפון לבן, הפה שלו אדום, הלוע, הקול בוקע
ממנו, עושה להטים, משתלשל סרטים סרטים, קרנבל צבעוני,
ני, כחולים ואדומים, בעיקר כחולים.

לאו דווקא קולה של אנושקה. יכול להיות קול אחר. אפילו
משהו המתנועע מן המספרה אל הבוטיק ומן הבוטיק אל
המספרה. ובדרך עושה חנייה בקונדיטוריה של מר שילץ
לעוגת סברינה, או מתקן התריסים, או מר שטורץ ועד ה-
בית, או כלב או חתול. כל דבר שקול בקרבו. משהו מאותה.
לו רק יכול לגמור משהו עד הסוף. סופסוף.

אז מה קרה לאנושקה כשגדלה?
עיניו כבר כואבות, הדפים הלבנים מסנוורים אותו. הוא

מטיל את העט, מחליף מקום. כמו אדם מחכה, עייף,
מתנדנד מרגל לרגל.

בבית הקפה אתה כאילו מתחיל את הכל מן ההתחלה. אתה
עולה לקומה שנייה, צוננת, הווילונות כבדים, נועם אפולו,
האנשים נעים בזהירות, בתוך צילם. אדם לא גבוה, כבד
כלשהו, פניו מתרוננות, נותן בו מבט מתנצל כחס על
כבודו לפני שמסובב אליו את הגב ויושב שני שולחנות
לפניו. אחר כך מסיר מגבעת ומניח כיפה על ראשו וכל ידו
על הכיפה, רחבה, כמברך. מה הוא מברך? מה הוא שר לו
שם לעצמו, פוזם לו, כותב, גבו מרטט, נעלם.

ברור לגמרי, האיש נעלם.
ופתאום אתה חש שהקפה חמים עם טעם לוואי של סוכר
שחור מימי הצנע, ששיש השולחן צונן, שצליל הכפית
מבטיח משהו טובה. והאור הרך.

עדיין אפשר הרבה כל כך.

פתאום רצה לצעוק, יש איש ויש ספסל מעץ ויש צמרמורת.
מה עושה אותנו לכאלה? זייאת, סאדאת, מדד חבי"ד.
הרשרוש הטוב של העתון, עלי סתיו בצבע חלודה, עפים.
גברת אליזבת קליין נמצאה בביתה ערופה. ודווקא הראש
שלה ניתן בתמונה, שפתיים דשנות צבע השפתון נמרח
בלא מידה ודאי אהבה ללקק, מבקשת בנימוס מי ולצר לפני
ארוחת בוקר ו" Je vous en prie, monsieur מתוק.
הרגתי את אליזבת לשם תענוג, אמר הרוצח בקול עצוב,
בוכה. גם הוא נכשל, אם אתה נותן דעתך על כך, שבלהיי-
טותו להביא דבר אל סופו האחרון, ערף את הראש שאהב
והעמיד אותו על אגרסל והקיף אותו פרחים נרות וכוסות
ויסקי, כל דבר שאהב איש זה בחייו. ולא נגמר, שום דבר
לא נגמר.

והמבט אומר: רימו אותי.
"שלום".

"שלום שלום", ענה בנדיבות מוגזמת, כמעט מזמינה, מכסה
על רגש אשמה לא מחוור לארלה שפיץ, לאחר שזה, צנום,
גבוה, זריז, טרוד ורץ תמיד השד יודע לאן, עלה בקיפוף
את המדרגות אליו. עסוק מאד, מביט בשעון, עוצר לירגע
אחד."

"שמעת את הבדיחה האחרונה?"